

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 8ης Νοεμβρίου 2000

Υπόθεση T-44/97

Piera Ghignone κ.λπ.
κατά
Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

«Υπάλληλοι - Αποδοχές - Τοποθέτηση σε τρίτη χώρα - Προσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών - Αναδρομικό αποτέλεσμα - Ανάκτηση του άνευ νομίμου αιτίας εισπραχθέντος»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 1023

Αντικείμενο: Προσφυγή έχουσα ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών των προσφευγόντων για τους μήνες Μάιο και Ιούνιο 1996.

Απόφαση: Οι γνωμοδοτήσεις της Νομικής Υπηρεσίας του Συμβουλίου, που έχουν επισυναφθεί από τους προσφεύγοντες στα παραρτήματα 5 και 10 του υπομνήματος απαντήσεως, αφαιρούνται από τη δικογραφία. Η προσφυγή απορρίπτεται. Έκαστος διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Περίληψη

1. Υπάλληλοι - Προσφυγή - Προθεσμίες - Διαδοχικές διοικητικές ενστάσεις
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 90 § 2 και 91 § 3)
2. Διαδικασία - Προσκόμιση γνωμοδοτήσεων των νομικών υπηρεσιών των κοινοτικών οργάνων ενώπιον του Πρωτοδικείου - Προϋποθέσεις
3. Υπάλληλοι - Αποδοχές - Διορθωτικοί συντελεστές - Διακανονισμός - Υποχρέωση αιτιολογίας - Περιεχόμενο
[Συνθήκη ΕΚ, άρθρο 190 (νυν άρθρο 253 ΕΚ)· Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, παραρτήματα X και XI]
4. Υπάλληλοι - Βλαπτική απόφαση - Απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής σχετικά με την εφαρμογή πράξεως γενικού περιεχομένου στην ατομική κατάσταση ενός υπαλλήλου - Υποχρέωση αιτιολογίας - Περιεχόμενο
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 25, εδ. 2)
5. Υπάλληλοι - Αποδοχές - Διορθωτικοί συντελεστές - Προσαρμογή σκοπούσα στη διασφάλιση της ισοδυναμίας της αγοραστικής δύναμης - Υποχρέωση του κοινοτικού νομοθέτη - Μη τήρηση των προθεσμιών - Ανυπαρξία επιπτώσεων
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, παράρτημα X, άρθρο 13)
6. Υπάλληλοι - Αποδοχές - Διορθωτικοί συντελεστές - Διατάξεις εφαρμοζόμενες επί των υπηρετούντων σε τρίτες χώρες υπαλλήλων - Αρχές - Προσαρμογή του διορθωτικού συντελεστή με αναδρομικό αποτέλεσμα - Επιτρέπεται - Εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών - Προσωρινός χαρακτήρας - Ανάκτηση του άνευ νομίμου αιτίας εισπραχθέντος - Επιτρέπεται
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 64· παράρτημα X, άρθρο 13)

1. Όταν μια βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ διοικητική ένσταση ακολουθήθηκε από δεύτερη, οι δύο αυτές ενστάσεις απετέλεσαν το αντικείμενο δύο διαδοχικών απορριπτικών αποφάσεων, ενώ η προσφεύγουσα τήρησε την προθεσμία προσφυγής όσον αφορά τη δεύτερη από τις αποφάσεις αυτές, η προσφυγή κατ' αυτής της δεύτερης απόφασης δεν μπορεί να θεωρηθεί απαράδεκτη παρά μόνο στην περίπτωση που η δεύτερη αυτή απόφαση πρέπει να θεωρηθεί ως καθαρώς επιβεβαιωτική της πρώτης απορριπτικής απόφασης. Τούτο ακριβώς συμβαίνει όταν η δεύτερη απόφαση δεν περιλαμβάνει κανένα νέο σε σχέση με την πρώτη απόφαση στοιχείο.

(βλ. σκέψεις 38 έως 40)

Παραπομπή: ΠΕΚ, 17 Μαΐου 1995, T-10/94, Kratz κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. I-A-99 και II-315, σκέψεις 19 και 20· ΠΕΚ, 21 Οκτωβρίου 1998, T-100/96, Vicente-Núñez κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-591 και II-1779, σκέψεις 37 έως 43

2. Είναι αναγκαία η ειδική προστασία των γνωμοδοτήσεων της Νομικής Υπηρεσίας ενός Οργάνου. Όντως, θα ήταν αντίθετο προς το δημόσιο συμφέρον που επιβάλλει να μπορούν τα κοινοτικά όργανα να επωφελούνται από τις γνωμοδοτήσεις της Νομικής της Υπηρεσίας, γνωμοδοτήσεις που παρέχονται με πλήρη ανεξαρτησία, να γίνει δεκτό ότι τέτοιου είδους εσωτερικά έγγραφα είναι δυνατόν να προσκομίζονται, στο πλαίσιο μιας ενώπιον του Πρωτοδικείου διαφοράς, από πρόσωπα άλλα εκτός των υπηρεσιακών παραγόντων τη αιτήση των οποίων συντάχθηκαν, χωρίς τέτοια προσκόμιση να έχει επιτραπεί από το οικείο όργανο ή να έχει διαταχθεί από το σχετικό δικαιοδοτικό όργανο.

(βλ. σκέψεις 47 και 48)

Παραπομπή: προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Jacobs προς το Δικαστήριο στις 13 Ιουλίου 1995, C-350/92, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-1985, I-1988, σκέψη 35· ΠΕΚ, 3 Μαρτίου 1998, T-610/97 R, Carlsen κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-485, σκέψεις 45 έως 47

3. Οι αιτιολογικές σκέψεις ενός κανονισμού περί καθορισμού διορθωτικών συντελεστών σχετικά με τις αποδοχές των υπαλλήλων μπορεί να περιορίζεται στην αναφορά, αφενός, της συνολικής καταστάσεως που οδήγησε στην έκδοσή του και,

αφετέρου, των γενικών στόχων των οποίων επιδιώκεται η επίτευξη. Οι εν λόγω αιτιολογικές σκέψεις δεν πρέπει να αφορούν τεχνικά ζητήματα σχετικά με τη μέθοδο υπολογισμού.

(βλ. σκέψη 54)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 5 Φεβρουαρίου 1998, C-30/96 P, Abello κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-377, σκέψη 89

4. Προκειμένου περί μιας αποφάσεως με την οποία η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή εφαρμόζει πράξη γενικού περιεχομένου στην ατομική κατάσταση ενός υπαλλήλου, χωρίς να διαθέτει εν προκειμένω καμία εξουσία εκτιμήσεως, η αιτιολογία είναι δυνατόν να περιορίζεται στην αναφορά στην κανονιστική πράξη και στη μνεία, στο μέτρο που κάτι τέτοιο είναι αναγκαίο υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, των λόγων για τους οποίους η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή εκτιμά ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της εν λόγω πράξεως επί του υπαλλήλου αυτού. Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν είναι υποχρεωμένη, σύμφωνα με το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, να διευκρινίζει τους λόγους που απετέλεσαν την αιτία της εν μέρους του κοινοτικού νομοθέτη εκδόσεως της κανονιστικής πράξεως.

(βλ. σκέψη 58)

5. Ο κοινοτικός νομοθέτης υποχρεούται να διασφαλίζει την ισοδυναμία της αγοραστικής δύναμης των υπαλλήλων μεταξύ των Βρυξελλών και των λοιπών τόπων που υπηρετούν οι υπάλληλοι στις τρίτες χώρες, προσαρμόζοντας τους διορθωτικούς συντελεστές. Η υποχρέωση αυτή δεν σημαίνει ότι δεν τηρήθηκε λόγω απλώς του γεγονότος ότι δεν εκπληρώθηκε εντός των προβλεπομένων από τον ΚΥΚ προθεσμιών. Έστω και αν υποθεθεί ότι οι προβλεπόμενες στο άρθρο 13 του παραρτήματος Χ του ΚΥΚ προθεσμίες για την προσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών είναι δεσμευτικές και ότι ο κοινοτικός νομοθέτης παρέβη την υποχρέωσή του προσαρμογής των εν λόγω συντελεστών κατά το επιτασσόμενο χρονικό σημείο, μια τέτοια παράβαση των ισχυόντων κανόνων δεν θίγει το κύρος των κανονισμών σχετικά με τον καθορισμό των διορθωτικών συντελεστών.

(βλ. σκέψη 78)

6. Σε αντίθεση με τις διατάξεις του ΚΥΚ σχετικά με τον καθορισμό των διορθωτικών συντελεστών για τους υπαλλήλους που υπηρετούν εντός των κρατών μελών, το άρθρο 13 του παραρτήματος Χ του ΚΥΚ δεν προβλέπει ρητώς αναδρομικό αποτέλεσμα όσον αφορά τον καθορισμό των νέων διορθωτικών συντελεστών για τους υπαλλήλους που υπηρετούν σε τρίτες χώρες. Όμως, η αρχή της ίσης μεταχείρισης επιβάλλει το αναδρομικό αποτέλεσμα των νέων διορθωτικών συντελεστών να ανατρέχει στην ημερομηνία κατά την οποία διαπιστώνεται ότι έχει παύσει να υφίσταται η ισοδυναμία της αγοραστικής δύναμης. Η αρχή αυτή, έκφραση της οποίας αποτελεί η ισοδυναμία της αγοραστικής δύναμης, αποτελεί τη βάση όχι μόνον του άρθρου 64 του ΚΥΚ αναφορικά με τον καθορισμό των διορθωτικών συντελεστών στο εσωτερικό της Ενώσεως αλλά και του άρθρου 13 του παραρτήματος Χ του ΚΥΚ σχετικά με τον καθορισμό των διορθωτικών συντελεστών όσον αφορά τις τρίτες χώρες, και, κατά συνέπεια, ο προς επίτευξη σκοπός μέσω του καθορισμού των νέων διορθωτικών συντελεστών, δηλαδή η τήρηση της αρχής της ίσης μεταχείρισης απαιτεί όπως οι κανονισμοί περί προσαρμογής των διορθωτικών συντελεστών για τις τρίτες χώρες έχουν αναδρομικό αποτέλεσμα.

Μια κανονιστική διάταξη η οποία ρητώς ορίζει ότι τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών των κοινοτικών υπαλλήλων που υπηρετούν σε τρίτες χώρες είναι προσωρινού χαρακτήρα, προκειμένου να καθίσταται δυνατό να λαμβάνεται υπόψη η αναδρομική προσαρμογή των διορθωτικών συντελεστών, και η οποία προβλέπει την εκ μέρους των Κοινοτήτων ανάκτηση του ενδεχομένως άνευ νομίμου αιτίας καταβληθέντος ποσού που προκύπτει από την προσαρμογή αυτή, δεν είναι αντίθετη προς τους σχετικούς με την ανάκληση των διοικητικών πράξεων κανόνες. Πράγματι, ο αναδρομικός καθορισμός των συντελεστών αυτών είναι αναγκαίος για να διασφαλίζεται ισοδυναμία της αγοραστικής ισχύος ενώ τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών δεν μπορούν να δημιουργούν δικαιώματα άλλα εκτός αυτών που απορρέουν από τη ρύθμιση σχετικά με τις αποδοχές των οποίων τα σημειώματα αυτά αποτελούν εφαρμογή.

(βλ. σκέψεις 87 έως 90 και 93)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 23 Ιανουαρίου 1992, C-301/90, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-221. σκέψη 29· ΠΕΚ, 11 Δεκεμβρίου 1996, T-177/95, Bagraux κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. I-A-541 και II-1451, σκέψη 46· ΠΕΚ, 26 Μαΐου 1998, T-177/96, Costacurta κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-225 και II-705, σκέψη 47· ΠΕΚ 7 Ιουλίου 1998, συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-116/96, T-212/96, T-215/96, Telchini κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-327 και II-947, σκέψη 129